

I operative 3 anmodes FN's medlemslande om at yde generalsekretæren al mulig bistand til hans fortsatte arbejde med studiet. Algeriet fremsatte i tilknytning til denne paragraf et ændringsforslag gående ud på, at ordene „FN's medlemslande“ skulle erstattes med ordet „regeringer“. Forslaget forkastedes med 34-41 (vestlige lande)-17.

På foranledning af Tanzania indføjedes en ny operativ 4 i henhold til hvilken generalsekretærens rapport skulle forelægges menneskerettighedskommissionen og ECOSOC med henblik på, at disse organer kunne fremkomme med deres bemærkninger til den 25. samling. Fra vestlig side fandt man dette forslag unødvendigt og præmaturot. Forslaget blev dog vedtaget med 66-13 (vestlige lande)-16.

På foranledning af Irak indføjedes en ny operativ 5 i henhold til hvilken spørgsmålet skulle gives højeste prioritet under den 25. samling. Fra vestlig side gik man imod dette forslag, idet generalforsamlingen allerede tidligere havde tillagt et andet spørgsmål højeste prioritet. Også dette ændringsforslag blev dog vedtaget med stemmerne 48-23 (vestlige lande)-21.

Udvalget vedtog resolutionen som helhed med 75 stemmer for, ingen imod og 17 som afstod (vestlige lande; heriblandt de skandinaviske).

Plenarforsamlingen vedtog den 16. december 1969 resolutionen med 91 stemmer for, ingen imod og 23 som afstod (vestlige; heriblandt skandinaviske, lande). (Res. 2597 (XXIV)).

3. udvalgsberetning: A/7909.

Uddannelse af ungdommen til respekt for menneskerettighederne og fundamentale frihedsgoder.

(Dagsordenens punkt 62).

Ungdommens problemer og behov og dens deltagelse i den nationale udvikling.

(Dagsordenens punkt 92).

I. Debatten.

Dagsordenspunkterne blev af generalkomiteen henlagt til 3. udvalg, som besluttede at behandle dem under eet.

Debatten blev indledt med indlæg af di-

rektøren for afdelingen for menneskerettigheder, Marc Schreiber og underdirektøren for afdelingen for social udvikling, Kurt Jansson. Førstnævnte beskrev udviklingen siden vedtagelsen på Teherankonferencen af resolutionen om uddannelsen af ungdommen til respekt for menneskerettighederne, som senere bekræftet af generalforsamlingen i resolution 2447 (XXIII). Han knyttede også forbindelsen tilbage til generalforsamlingens deklaration om fremme af fredstanken og af den gensidige respekt og forståelse mellem folkeslagene hos ungdommen, resolution 2037 (XX).

Hr. Jansson understregede betydningen af, at der i den økonomiske og sociale planlægning tages hensyn til ungdommens særlige behov og problemer, ikke så meget ved at formulere en separat ungdomspolitik, som ved at tage ungdommen i betragtning i alle afsnit af den nationale planlægning. Han understregede betydningen af at styrke kontakten mellem FN og ungdommen og pegede i denne forbindelse på forskellige muligheder i tilknytning til FN's 25-års jubilæum og FN's 2. udviklingstiar.

Under debatten kom en række delegerede ind på de seneste års ungdomsuroligheder. Det konstateredes, at årsagerne varierede fra land til land og især mellem udviklede og mindre udviklede lande. Fra de kommunistiske landes side hævdedes det, at deres samfundssystem berøvede ungdomsoprør enhver mening, og at sådanne kun hørte hjemme i de klassebetonede kapitalistiske lande. Der blev også peget på de skævheder, som den hastige udvikling indenfor teknologi og videnskab og de små fremskridt, når det gælder respekten for menneskerettighederne, har fremkaldt. Der var almindelig enighed om betydningen af uddannelse i menneskerettigheder, ikke mindst i den skolepligtige alder, men også på universitetsniveau, såfremt menneskerettighederne skulle respekteres. Fra forskellig side blev der udtrykt beklagelse over den manglende kontakt mellem FN og ungdommen, og det blev foreslået, at der arrangeres seminarer om menneskerettigheder, finansieret over programmet for rådgivende tjenester, hvori også ungdomslederne kunne deltage. Det var den almindelige opfattelse, at ungdommen kunne spille en afgørende rolle ved virkeliggørelsen af FN's idealer og formål.